

* อันแอา

วันที่ 1 มีนาคม 2003

วันนี้ก็เช่นเคย ฉันมัดผมที่ยังเปียกน้ำหยดตึงๆ ไม่อาจขัดขึ้นพื้ๆ ที่กำชับให้กินอาหารเช้าก่อนไปได้ จึงต้องหยิบขนมปังทาแยมเข้าปาก คั่ว รongเท้าแล้วรีบเปิดประตูบ้าน

แม้จะเป็นวันหยุด แต่ฉันก็นอนอตุเพลินเพราะลืมไปเสียสนิทว่าที่ โรงเรียนสอนพิเศษมีคลาสพิเศษ

"กินขนมปังอีกแผ่นแล้วค่อยไปสิ! แล้วทำไมผมเป็นอย่างนั้นล่ะ เป่าให้ แห้งก่อนสิ"

เอาอีกแล้ว... จอมมารขี้นอนอันแจซึ่ง

"หนูสายแล้วนะ"

"แอา!! เขี่ยบสันรongเท้าแบบนั้นเดี๋ย্বরongเท้าก็พังหรอก"

"ไม่ได้ยิน ไม่ได้ยิน!"

เสียงของพี่ใหญ่แจซึ่งสั้นครีอร่าวกกับจะร้องให้ดังขึ้นมา แต่ฉันรีบปิดหู แล้วเปิดประตูบ้านออกมา

พี่ใหญ่โวยวายแบบนั้นเพราะกลัวว่ารongเท้าที่ตัวเองซื้อให้จะพัง

ฉันบอกหลายครั้งแล้วว่าร้องเท้ากำมะหยี่สีชมพูติดโบลายจุดสีดำสไตล์
เจ้าหญิงแบบนี้ไม่ใช่สไตล์ของฉันสักหน่อย นี่มันสไตล์ประหลาดที่พี่ทั้งห้าชอบ
ต่างหาก

แต่ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงไม่กล้าพูดออกไปว่าไม่ชอบ

เฮ้อ~ ฉันเองก็สงสัยอยู่เหมือนกัน พวกพี่ๆ ทั้งห้าที่โตจนตัวเท่าภูเขา
กลับทำตัวเป็นเด็กๆ เมื่ออยู่ต่อหน้าฉัน

ใครบอกว่าไม่มีอาวุธอะไรร้ายกาจไปกว่าน้ำตาของผู้หญิง ฉันขอคำ
หัวชนฝาเลย!

เห็นแววตาของพี่ๆ เวลานั้นน้ำตาคลอเบ้าที่ไร ฉันเป็นต้องยอมยกสองมือ
สองเท้ายอมแพ้มันทุกที

ถึงแม้ว่าพวกพี่ๆ จะมีความรักและความห่วงใยให้ฉัน จนบางครั้งออก
จะห่วงมากเกินไปหน่อยและดูเหมือนว่าจะสอดรู้สอดเห็นเรื่องของฉันไปซะ
ทุกเรื่อง แต่พี่ๆ ก็ต้องยอมฉันทุกครั้ง

ในขณะที่เดียวกัน ฉันก็ยอมพวกพี่ๆ เหมือนกัน ที่ฉันดัดบทนี้ออกมา
อย่างนี้ พวกพี่ๆ อาจกำลังร้องไห้อยู่หลังประตูก็ได้

ฉันก็จะเดินลงบันไดไปเลยแต่ก็ต้องหันกลับไปเปิดประตู

พี่แจซึ่งกำลังนั่งร้องไห้กระซิกๆ อยู่ที่ประตูบ้านจริงด้วย ส่วนพวกพี่ๆ
อีกสี่คนก็กำลังปลอบพี่ใหญ่อยู่ ะไรกันเนี่ย เฮ้อ~ ชีวิตหนอชีวิต

"พี่ขา! ขอโทษนะ แต่ตอนนี้หนูสายแล้วจริงๆ อยากร้องไห้ซะ หยุตชะนะ!!"

"ถ้าฉันเจ้าหญิงของพี่ไม่ได้เกลียดพี่ใหญ่ซะมั๊ย! แจอา...รักพี่หรือเปล่า"

"แหงอยู่แล้ว รักมากเท่านี้เลย"

"นั่นหอมแก้มพี่สิ"

พอฉันทำหน้าเอือมระอา พี่ใหญ่ก็ทำท่าจะร้องไห้อีกรอบ โถ พี่ใหญ่
ของฉัน อายุกี่ปาเข้าไปตั้งสี่สิบเก้าแล้ว แต่เอาเถอะ ตอนนี้รับหอมแก้มแล้ว
ซึ่งไปเลยท่าจะดีกว่า

พอฉันหอมแก้มพี่แจซึ่งพอดใหญ่ พี่แจซึ่งก็ยิ้มแก้มปริทีเดียว พี่คนอื่นๆ
งอนด้วยความอิจฉา

"หนูไปได้หรือยัง ไปก่อนนะคะ!"

"อ้อ รักษาตัวด้วยนะเจ้าหญิง"

"แฉอ!! แล้วพวกพี่ล่ะ"

พี่รอง พี่สาม และฝาแฝดพี่สี่พี่ห้าต่างพากันงอแง ไม่รู้ใครเป็นพี่เป็นน้องกันแน่

"รู้แล้วค่ะๆ รีบเข้าแถวสิคะ"

ฉันรีบหอมแก้มลาพวกพี่ๆ ที่รีบเข้าแถวหน้ากระดานเรียงสี่คนอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ พี่ห้าแจมินดึงฉันเข้าไปกอดเสียแน่นเลย

"ระวังรถ ระวังอาหารเป็นพิษด้วยล่ะ! แล้วก็ไอ้พวกผู้ชายนะ ระวังให้เป็นพิเศษเลยนะ เข้าใจหรือเปล่า"

"อ้อๆ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ หนูไปจริงๆ แล้วนะ สายแน่เลย"

ฉันพูดอย่างเป็นกังวลพลางสวมรองเท้าเตรียมจะวิ่งออกไป แต่แล้วพี่แจซึ่งก็ถือกุญแจรถวิ่งพรวดออกมา

"แฉอจ๋า พี่ไปส่งมัย"

เวลาแบบนี้ที่ไรพวกพี่ๆ ทั้งห้าต้องแย่งกันไปส่งฉันทุกที

"อะไรกันอะพี่ใหญ่! เสียบง่ายๆ อย่างนี้เลยหรอ เจ้าหญิง รู้ไหมมัยว่า พี่อวีคนนี้ขับรถเก่งแค่ไหน"

"พี่แจอวีขับรถอันตรายเกินไป ไม่ได้หรอก! แฉอจ๋า เดียวพี่แจจุนไปส่งเองนะ"

"แต่รถพี่คนใหญ่นะนะ ไปกับพวกพี่ดีกว่า พวกพี่กำลังจะออกไปข้างนอกพอดีเลย"

"ไอ้พวกนี้เนี่ย! กล้าขัดขืนคำสั่งพี่ใหญ่หรอ"

"ถือว่าเป็นพี่ใหญ่แล้วจะทำอะไรก็ได้หรือไง ทำไมพี่ใหญ่ต้องผูกขาดแฉอทุกทีเลย"

"ใช่! อันแจซึ่ง จะมากไปแล้วนะ"

"ว่าไงนะ! อันแจซึ่งหรออันน้องสาม ไอ้เวรนี่! แกพูดจบหรือยัง"

"ไอ้เวรหรอ มาเรียกฉันอย่างนี้ได้ไง ไอ้บ้าเอ๊ย"

"แก... นี่แกด่าฉันหรอ!"

"จะมัวจี้เงาทะเลาะกันทำบ้าอยู่ทำไมเล่า!! แฉอสายแล้วนะ"

"งะ...เง่า!? อันแจอิน วอนหาเรื่องซะแล้ว"

"ฉันไม่ได้พูดว่าเง่าสักหน่อย!!"

"เอ่อ อย่าทะเลาะกันเลย"

"เฮ้ย! อันแจมิน หุบปากไปเลย!!"

เป็นแบบนี้อีกแล้ว ฉันควรจะดีใจหรือควรจะร้องไห้ดีละเนี่ย

ฉันรีบยกมือห้ามพวกพี่ๆ คนที่จะห้ามทัพได้ก็มีแค่คนเดียวในโลกนั่นก็คือฉัน อันแจอาคนนี้เท่านั้น!

"เดี๋ยวก่อนๆ ทำไม่ต้องทะเลาะกันด้วยคะ!! ตอนนีร์ถกำลังติด ขึ้นนั่งรถไปก็ยิ่งสายกันพอดี หนูวิ่งไปดึกกว่าคะ พวกพี่ๆ อยู่กันดีๆ ก็แล้วกันนะคะ"

"แต่ว่าแจอาจ๋า..."

"ฮู~ พอแค่นี้ละคะ ขึ้นยังทะเลาะกันอีก หนูจะหนีไปอยู่ที่อื่น!"

เมื่อพี่ๆ ทั้งห้าได้ยินฉันพูดก็พากันเงยบกริบพลงงทำท่าเหมือนจะร้องไห้ทุกคนพากันทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้นราวกับนัดหมายกันได้

"เจ้าหญิงจ๋า พวกพี่ผิดไปแล้ว อย่าพูดแบบนี้เลยนะ"

"เข้าใจแล้วคะ หนูจะไม่หนีไปไหนทั้งนั้น เพราะฉะนั้นอย่าทะเลาะกันนะคะ หนูสลายมากแล้วจริงๆ ไปก่อนนะคะ ห้ามทะเลาะกันละ"

"อ้อ!"

"ไปก่อนนะคะ"

"เจ้าหญิงจ๋า พี่รักเจ้าหญิงนะ"

"พี่ก็เหมือนกัน"

ฉันรีบลาพวกพี่ๆ ที่พากันโอบมือพร้อมกับส่งสายตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก แล้ววิ่งออกมาพร้อมกับปิดประตูตั้งโครม

ขึ้นให้พวกพี่ๆ ตามออกมาด้วยต้องงุ่นงายกว่านี้แน่ๆ

บางทีความรักที่พวกพี่ๆ มีให้ฉันก็ดูจะมากเกินไป จนฉันต้องปรับตัวเพื่อพี่ๆ ทำเพื่อพี่ๆ ราวกับใช้ชีวิตอยู่เพื่อพวกพี่ๆ ฉันไม่ใช่อันแจอาดัวคนเดียวแต่เป็นน้องสาวคนสุดท้ายของพี่ทั้งห้า

ใช่แล้ว ฉันเป็นเจ้าหญิงของพี่ทั้งห้า และพวกพี่ๆ ก็เป็นห้าอินทรีที่คอยพิทักษ์ปกป้องรักษาฉัน

ตอนฉันอายุเก้าขวบ พวกเราหกพี่น้องต้องสูญเสียพ่อและแม่ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเรา ก็คอยพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงไม่แปลกที่พวกเราพี่น้องจะแตกต่างจากครอบครัวอื่น

บางทีฉันก็สงสัยว่าถ้าวันหนึ่งพวกพี่ที่เป็นเสมือนทุกอย่างของฉันต้องจากฉันไป ฉันจะทำอย่างไร

ฉันคิดว่าบางทีฉันควรจะเริ่มฝึกฝนการใช้ชีวิตด้วยตัวเอง เรียนรู้การใช้ชีวิตกับคนอื่น เรียนรู้ที่จะรักคนอื่นที่ไม่ใช่พวกพี่ๆ บ้าง
ตึก~ ตึก~

เสียงรongsเท้าก้าวเดินอย่างคล่องแคล่ว เมื่อก้มดูนาฬิกา เก้าโมงห้าสิบแปดนาที่แล้ว

เฮือก! สายแล้ว วิ่งให้ตายยังไงก็ต้องใช้เวลาสามสิบนาที่ ขึ้นขึ้นรถเมล์หรือแท็กซี่ก็จะต้องยิ่งสายเข้าไปใหญ่ ฉันจึงรีบโกยข้าว

ขณะที่ฉันกำลังวิ่งก็มีพวกผู้ชายผิวปากตามมา
"วี๊ดวี๊ด~ วิ่งอีกแล้วหรือจะพี่สาว"

พวกผู้ชายกลุ่มนี้เรียกฉันว่าพี่สาวอยู่เรื่อยเลย

ตอนแรกฉันนึกว่าเป็นพวกที่ทำงานในร้านเสริมสวยเสียอีก แต่เดี๋ยวนี้ฉันโตพอที่จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว พวกพี่ๆ เคยบอกไว้ว่าคนพวกนี้เรียกว่า 'เกย์'

แต่เดี๋ยวนี้ฉันก็ชินแล้วกับการที่มีคนมอง เดินตามหรือผิวปากแซว วันไหนถ้าอารมณ์ดีฉันก็จะยิ้มทักด้วยซ้ำ แต่วันนี้ฉันกำลังรีบ ไม่มีเวลาทักแล้วละ

อู๊ย! แย่แล้ว สั้นรongsเท้าหัก

ขณะที่ฉันกำลังคิดว่าไม่มีเวลาซ่อมรongsเท้าแล้ว ขาของฉันก็พันกันจนก้าวพลาดจนได้

โครม!

หัวของฉันโหม่งพื้นปูนถนนอย่างหมดท่า ปากแตกจนได้กลิ่นเลือดคละคลุ้งในปาก โอ๊ย! เลือดกำเดาไหลด้วย รongsเท้าหลุดลั้งมาอยู่ข้างๆ โบหน้าของฉัน ได้ยินเสียงผิวปากวี๊ดวี๊ดและเสียงหัวเราะเรียวยาวดังไล่มา

ใช้สิ ฉันหนักล้นจนนับไม่ถ้วนตั้งแต่สมัยหัดคลานเตาะเตาะแล้ว เดี่ยวนี้ก็ยังล้นวันละครั้งสองครั้ง

"ก๊ากๆ วันนี้สี่ชมพูหรือจะพีสาว"

"สไลด์ได้สวยนี่"

"เจ็บนำดูเลยนะ ก๊ากๆๆ"

อะไรสี่ชมพูนะ เมื่อวานขึ้นตอนล้นก็บอกว่าน้องหมี เจ็บจะตายอยู่แล้ว ไม่คิดจะช่วยพุงฉันขึ้นมากันบ้างหรือไงนะ เอาแต่หัวเราะกันอยู่ได้

สงสัยคนดีๆ คงจะตายหมดโลกไปแล้วอย่างที่พี่ๆ บอก ไม่มีใครยื่นมือมาช่วยฉันเหมือนเคย ฉันลูกเองก็ได้ เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยจนฉันลืมหายไปแล้ว

"ข้าอะไรกันนักหรือคะ"

พอฉันลุกขึ้นมาจ้องหน้าพวกนั้นอย่างไม่เคอะเขินเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผู้ชายพวกนั้นก็ค่อยๆ สลายใต้ดินถอยหลังไป

เมื่อก็ยังผิวปากกันอยู่เลย พอคุยด้วยกลับทำตัวปอดแหกแบบนี้ หมายความว่ายังงั้น! ฉันล่ะสงสัยเหลือเกิน พวกคนเกาหลีนี่ก็แปลก

เฮ้อ~ รีบไปเรียนพิเศษดีกว่า

ฉันหยิบรองเท้าที่ถืออยู่มาสวม ตรวจสอบความเรียบร้อยของเสื้อผ้าแล้ว ซับเลือดที่จุ่มก

"ถอยหน่อยค่ะ"

ฉันเดินสวบๆ ตรงไปยังพวกผู้ชายที่ยืนขวางทางฉันอยู่ แล้วทางก็เปิด อกรวากับทะเลแดง

"นั่นต่างคนต่างไปก็แล้วกันนะคะ แล้วก็เลิกตามฉันมาได้แล้ว"

ฉันหันไปมองพวกผู้ชายที่ยังยืนตัวแข็งทื่อและวิ่งออกไปเหมือนกับ มอเตอร์ไซด์

สิบโมงสามนาที่แล้ว! หน้าปัดนาฬิกาชี้ห่อเทคโนโลยีมารีนที่สองแจฮวีชี้ชื่อ ให้เป็นรอยซะแล้ว ตายแน่ฉัน!!

แต่สิ่งที่แยกว่านั้นก็คือ...พอไปถึงโรงเรียนกวดวิชาแล้ว ฉันจะแก้ตัวกับ อาจารย์ปาร์ค สาวที่สนิทกับหน้าเหลี่ยมที่สอนวิชาเลขยังไงดี

ฉันวิ่งจนหายใจแทบไม่ออกแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของตึกโรงเรียนเลย พอก้มลงมองนาฬิกา สิบโมงแปดนาที... สายไปแปดนาทีแล้ว!

เป็นเพราะมาเรียนสายทุกวัน ฉันจึงกลายเป็นเด็กเหลือขอสำหรับโรงเรียนกวดวิชาไปแล้ว เมื่อวานนี้อาจารย์ปาร์คถึงขนาดบอกว่าจะคืนเงินค่าเล่าเรียนให้เพื่อขอให้ฉันเลิกมาเรียน

เวลาไปโรงเรียนสาย คนคนนั้นต้องถูกยืมทำโทษ แต่ที่โรงเรียนกวดวิชาสำหรับเด็กที่เอ็นท์ไม่ติดนั้นไม่ใช่เลย

ที่นี่ค่าเรียนแพงแสนแพง เป็นที่ที่พวกนักเรียนที่ตั้งใจจะเข้ามหาวิทยาลัยดังๆ พลาดทำเอ็นท์ไม่ติดเมื่อปีที่แล้ว บางคนก็สองปี สามปี สี่ปี... นั่นแหละ! จะมานั่งฟังกระดานจนกระดานแทบทะลุ จุดเลคเชอร์กันจนสมุดแทบปริ รึมานั่งถือกาแฟกระป๋องอ่านหนังสือรอประตูโรงเรียนกวดวิชาเปิดตั้งแต่ไถ่ยังไม่ให้เพื่อจะได้นั่งที่ดีๆ

เวลาที่ฉันเปิดประตูเข้าไปในห้องเรียนที่เต็มไปด้วยเหยื่อสังเวรระบบการสอบเอนทรานซ์ซึ่งกำลังทุ่มเทความพยายามอีกครั้ง ฉันต้องกลั๊กลื่นผื่นทนรับสายตาทิ่มมองมาราวกับจะประณามว่า 'ยัยตัวทำลายบรรยากาศการเรียน' ทุกครั้ง

ในที่สุดฉันก็มาถึงหน้าโรงเรียนกวดวิชา วันนี้ทำสถิติใหม่ ใช้เวลาแคื่อยี่สิบหกนาทีเท่านั้นเอง

ฉันยืนพักให้หายหอบอยู่หน้าโรงเรียนกวดวิชาแล้วจึงค่อยเปิดประตู ยัยจิ้งจอกชื่อมิสคิมที่นั่งอยู่ที่โต๊ะก็พุดชัดขึ้นมา

"อ้าว สายอีกแล้วหรือ ตาย! หน้าไปโดนอะไรมานะ"

ยัยป้านี้... อายูจะมากกว่าฉันแค่วันเดียว พุดจาไม่มีหางเสียงกับฉันทุกทีเลย แล้วหน้าตาของคนอื่นจะเหมือนขอทานหรือหมูดอน มันเกี่ยวอะไรกับหล่อนด้วยละ!

"แหะๆ มีปัญหาหนิดหน่อยนะคะ"

"บอกแล้วไงว่าถ้ามาสายบ่อยๆ แบบนี้ เขาจะให้ออกจากโรงเรียนนะ" อะไร จะให้ฉันออกไปไหน แล้วหล่อนเป็นอาจารย์หรือไถ่ถึงมาสั่งฉันอย่างโน้นอย่างนี้

"ขอโทษค่ะ หนูจะไม่ทำอีกแล้ว"

"แฮ็อ~ ขึ้นไปสิ ฉันไม่รู้ด้วยนะ"

"ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ"

แล้วมิสคิมก็หยิบกระจกขึ้นมาส่องก่อนจะโบ๊ะแบ่งเปิดแผลจากการทำตาสองชั้น

ฉันเดินขึ้นบันไดเสียงดังเพราะสันรองเท้าที่หัก วิชาที่เรียนตอนสิบโมงต้นอยู่ชั้นสี่ ลิฟท์ก็ไม่รู้มีไว้ทำใ้แก่หรือไงถึงไม่ยอมให้นักเรียนใช้

คงเป็นเพราะเสียงรองเท้าของฉัน พอขึ้นไปถึงชั้นสองและสาม อาจารย์ที่สอนอยู่ก็ไม่ต้องเปิดประตูออกมาตะโกนด่า

ขึ้นมาถึงชั้นสี่ฉันได้ แต่ประตูกลับปิดแน่น ที่หน้าประตูมีกระดาษขนาด B4 เขียนข้อความว่า 'อันแจอา เธอไม่ต้องเข้ามาแล้ว'

โธ้ย! ไม่ได้ตั้งใจเลยสักอย่าง รุ่งนี้วิ่งมาเสียก็ดี ลากออกมาซะเข้านี้เลย ดีมั๊ยเนี่ย

แต่พอลองคิดดูแล้ว ฉันจะลาออกเฉยๆ ตามใจตัวเองอย่างนี้ไม่ได้

ใช่แล้ว! ฉันเป็นนักเรียนที่พลาดมาแล้วสองปี ใช่แล้ว! ความจริงฉันกำลังรอสอบเป็นครั้งที่สามล่ะ

คนอื่น ๆ มักจะเรียกคนอย่างฉันว่าคนขี้แพ้ ถึงแม้ว่าชีวิตของฉันจะซวยซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยสองครั้งที่ผ่านมาเป็นเรื่องของความโชคร้ายอย่างถึงขีดสุด เรียกว่าอภิมหาโคตรซวยเลยล่ะ

ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งแรก ตอน ม.6 คืบก่อนวันเอนทรานซ์ ฉันมัวแต่บทวนสูตรยอดวรรณกรรมชั้นเลิศประเภท 'ต้องอ่าน' อย่างเรื่อง 'รักใสๆ หัวใจสีดวง' ทั้งเล่มกับพี่คู่แฝด วันสอบฉันก็เลยนอนตื่นสาย

ฉันก็ไม่หวังขนาดให้พวกพี่ๆ เตรียมข้าวกล่องให้หรอกนะ แต่พี่ๆ ทั้งห้าเล่นหลับสนิททรนครอกๆ ไม่ยอมตื่นไปส่งน้องสาว ฉันก็เลยไปเจอคุณตำรวจคนหนึ่งที่ยอดมอเตอร์ไซค์ยื่นอยู่หน้าป้ายรถเมล์

ตอนนั้นคุณตำรวจคนนั้นเป็นเหมือนอัศวินขี่ม้าขาวเลยทีเดียว

ยังงี้ก็ตามฉันก็ต้องขอบคุณอัศวินขี่ม้าขาวคนนั้น แต่ทว่า...ระหว่างทางที่ฉันซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์คุณตำรวจไปโรงเรียน คุณตำรวจดันขี่มอเตอร์ไซค์

ประสาอะไรก็ไม่รู้ไม่ดูตาม้าตาเรือเลย เราก็เลยชนเข้ากับรถบรรทุกจนฉันต้อง
ถูกห้ามเข้าห้องไอซียู

โชคดีที่ไม่ถึงกับตาย แต่ในขณะที่เพื่อนๆ สอบเสร็จ ออกตระเวน
เที่ยวผับ ดื่มเหล้า สนุกกับแสงสีอยู่นั้น ฉันต้องนั่งเหงาเข้าเฝือกที่ขาอยู่ที่
โรงพยาบาลถึงสามเดือนในสภาพที่เข้าห้องน้ำคนเดียวก็ไม่ได้ และนั่นก็เป็น
ความทรงจำอันแสนเจ็บปวดครั้งแรก

ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยครั้งที่สองยิ่งแล้วใหญ่

ฉันเข้านอนตั้งแต่หนึ่งทุ่มเพราะกลัวว่าจะตื่นไม่ทัน วันสอบฉันจึงตื่น
ขึ้นมาตั้งแต่ตอนหกโมงเช้าได้อย่างสบาย อยู่ในสภาพที่พร้อมเต็มร้อยและ
ลุกขึ้นมาทานอาหารเช้าที่พี่ๆ เตรียมไว้ให้

ระหว่างที่พวกพี่ๆ กำลังรบราแย่งกันจะไปส่งฉัน ฉันก็หลบออกมา
อย่างเงียบๆ แล้วขึ้นรถเมล์ไป

ถนนเงียบสงัดจนฉันยังคิดว่าออกมาเข้ากินไปหรือเปล่า เหตุการณ์
ปกติสุขดีจนถึงตอนนั้น... ตอนที่ปีศาจแห่งความขวยยังไม่ยอมมารื้อไ้ไปจากฉัน

ผู้ชายหน้าตาน่ากลัวสองคนขึ้นมานรถเมล์ ขณะที่คนหนึ่งทำท่าจะ
จ่ายเงิน เขาก็ควักมีดออกมาขู่คุณลุงคนขับรถเมล์ ส่วนอีกคนก็เดินมามัด
ผู้โดยสารคนอื่นๆ ที่อยู่บนรถ

ถ้ามีคนอยู่เยอะกว่านี้สักหน่อยฉันคงจะหาทางทำอะไรบ้างแล้ว แต่นี้
ทั้งรถมีผู้โดยสารอยู่แค่ห้าคน และก็มีแต่ป่าแก่ๆ กับฉันเท่านั้น

และแล้วรถเมล์ก็มุ่งหน้าไปยังอินซอน พวกผู้ร้ายใจเสื่อจับพวกเราเป็น
ตัวประกันอยู่ที่ทะเลตรงหน้าวอลมีโด หลังจากนั้นนักข่าวกับตำรวจก็มาถึง

จนกระทั่งผ่านไปสี่สิบห้าชั่วโมง ตำรวจก็พากรรยาของผู้ร้ายสองคน
มาช่วยทุกคนทั้งคู่ออมมอบตัวแต่โดยดี และนั่นก็เป็นความทรงจำเรื่องี่ฉัน
ไม่ได้ไปสอบเป็นครั้งที่สองอย่างช่วยซ้ำช่วยซ้อน

จะว่าไปแล้ว... ความจริงฉันก็ไม่ได้เรียนเก่งอะไรนักหรอก สอบวัดผล
ก็ได้สองร้อยยี่สิบคะแนน ด้วยเหตุผลที่องสุตรคุณไม่ค่อยได้ ฉันเลยเลิกบอกลา
กับการเรียนมาเป็นสิบปีแล้ว ถึงไม่มาเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาหรือสอบเข้า
มหาวิทยาลัยไม่ได้ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย

ยังไงก็ตามฉันอยากจะลองถามญาติปีศาจที่คอยตามจ้องล้างจ้องผลาญให้ฉันช่วยอยู่เรื่อยเหมือนกัน ถ้าฉันเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้เพราะสอบไม่ผ่านก็ว่าไปอย่าง แต่การไม่ได้ไปสอบแบบนี้มันช่างน่าโมโหเหลือเกิน บางทีฉันก็แอบหวังนิดๆ ว่าถ้าฉันได้เป็นนักศึกษาแล้ว ความช่วยอาจะเล็กลงตามราวี่ฉันก็ได้

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ฉันอยากเข้ามหาวิทยาลัยก็เพื่อครอบครัวยุโรปของฉันเอง

พวกพี่ชายทั้งห้าของฉันช่างเป็นมนุษย์ที่โชคดีย่างร้ายกาจเลยล่ะ พวกพี่ๆ เรียนเก่ง รายได้สูง แถมยังเป็นหนุ่มฮอต โชคดีก็มักจะเข้าข้างเสมอไม่ว่าจะทำอะไรก็รุ่งไปหมด ต่อให้ล้มก็คงบังเอิญมีพี่กุมารอง

ทำไมฉันถึงเป็นแบบนี้อยู่คนเดียวล่ะ!!

ทั้งๆ ที่ฉันเกิดมาเป็นน้องคนเล็กท่ามกลางความรักและความเอาใจใส่ของพ่อแม่และพี่น้องทั้งห้า ทำไมเวลาฉันล้มกลับไม่ใช่ว่ามีแค่แผลถลอก แต่ต้องถึงขั้นเลือดตกยางออกแขนขาหักด้วยนะ

มีหมอเคยบอกว่าพวกพี่ๆ ของฉันมีเทพแห่งความโชคดีคอยช่วยเหลือส่วนฉันมีแต่ปีศาจแห่งความช่วยตามหลอกหลอน

ตอนที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ พ่อมักจะเล่าให้ฉันฟังว่าตอนที่แม่ตั้งท้องที่ใส่ฟอกกับแม่เฝ้าอธิษฐาน แต่แล้วก็ได้ลูกชาย เท่านั้นยังไม่พอ ทั้งคู่ยังได้ลูกแฝดอีกต่างหาก ตอนนั้นพ่อบอกว่ารู้สึกเหมือนฟ้าถล่มดินทลาย

สุดท้ายพอกับแม่ถึงขนาดให้หมอดูถูกชั้วนทำกิจเพื่อจะมีฉัน เลือกอาหาร เลือกดูเลือกฟังสิ่งต่างๆ

และแล้วเมื่อเวลาผ่านไปเก้าเดือนกับอีกหนึ่งสัปดาห์ ขณะที่แม่กำลังจะออกไปกินชุนเด* ฉันก็ให้สัตย์ญาณแม่ต่างๆ ที่ยังไม่ถึงเวลาอันควร ยังไม่ทันที่จะไปถึงโรงพยาบาล แม่ก็คลอดฉันบนรถเมล์

พอกับแม่ดีใจกับลูกสาวที่เฟื่อรอมานานแสนนาน จนกระทั่งสี่ห้าเดือนของหมอดูที่พันธเงาไว้ว่า หากคลอดวันที่ 29 กุมภาพันธ์จะมีเคราะห์ร้ายอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

* ใส่อัลโดล์เกาหึ